

[Grünbaum.]

skulle være bedre end vores. Men der er sket en række ændringer, som jeg ikke skal komme ind på her, som i hvert fald ikke har været forbedringer af kildeskatten, og nu kommer så denne vanvittige skatteforhøjelse.

Så siger man, at det er nødvendigt af hensyn til Danmarks økonomi, og det lyder altid godt, når en finansminister siger, at vi skal passe på, vi skal styre vores økonomi, vi skal nedbringe underskuddet på betalingsbalancen osv. Men man kan også fare så hårdt frem, at man sætter erhvervslivet i stå og dermed ikke får den fremgang i produktionen eller eksporten, som man gerne ville have for at rette valutabalancen op.

Videre har man sagt: ja men der bliver skam alligevel ret gode tider, for der bliver 2 pct.s stigning i forbruget, der bliver plads til en normal stigning i investeringerne, og det offentlige får også, hvad det skal have, med en 6 pct.s stigning. Vi har forgæves i udvalget prøvet på at få et svar på, hvad resultatet ville blive, når dette her var gennemført. Man har sagt til os, at forudsætningerne i det økonomiske sekretariats årsoversigt var således og således; ja, dem kendte vi skam i forvejen, det var ikke det, vi spurgte om. Må jeg prøve på — og hvis det er forkert, vil jeg gerne rettes, for vi har jo ikke rådighed over den ekspertise, der skal til for at klare dette her — at fremlægge en ganske rå beregning. Vi ved, at nationalindkomsten fra 1969 til 1970 stiger med 7-8 milliarder kr. Vi ved, at staten nu vil tage 4,7 milliarder kr. ind af denne stigning; det er nemlig det, skatterne stiger med. Vi ved, efter et svar vi har fået i udvalget, at kommuneskatterne vil stige med mindst 1,3 milliarder kr., måske mere. Så er vi oppe på en stigning, hvoraf det offentlige i 1970 kræver 6 milliarder kr. ind, men dermed er vi ikke færdige endnu. Man regner også med en prisstigning på ca. 4 pct., og hvad vil det så sige? Vi har et forbrug, hvis vi tager afgifterne fra, på ca. 45 milliarder kr.; hvis vi på dette private forbrug får en prisstigning på 1,8 milliarder kr., er vi oppe på 7,8 milliarder kr. Hvor er forbrugsstigningen så henne? Jeg kan ikke se den. Jeg kan se, der er underskud; jeg kan se, det er nul, hvis man vil tage de runde tal.

Hvor er pladsen til de private investeringer, som man talte om? Det vil ikke forbavse mig, hvis endog det skøn, som finansministeren har givet os om afgiftsstigningen på de 660 mill. kr., ikke kommer til at passe, at det er for højt skønnet, for det er nemlig en så voldsom stramning, der er gennemført, at den er absolut urimelig.

Alt sammen fordi man ikke kan styre vores økonomi, og fordi man, sådan opfatter jeg det, har lavet en budgetopstilling, hvor man har taget revl og krat med; alt, hvad man kunne finde af overførselsindkomster og forskudsbetalinger, alt, hvad man kunne skrabe sammen, har man skrabet sammen for at stille det op i stedet for at lave et samfundsøkonomisk rimeligt og statsfinansielt rimeligt budget. Det har man ikke gjort; man vil simpelt hen have alle problemerne løst, medens man går ind i kildeskatten.

Det kan vi altså absolut ikke gå med til, og jeg tror også, at det får virkninger på arbejdsmarkedet. Man skal ikke forestille sig, at når disse penge skal ud af lønposerne, når vi går ind i 1970, at det kommer til at gå helt stille af. Jeg tror, det får meget uheldige virkninger for hele vores lønpolitik. Alle de, som er interesseret i, at man holder tilbage med indkomststudvikling, længelidning osv., vil sikkert komme til at gøre den erfaring, at hvis man gennemfører dette, får man en erhvervsmæssig stramning, der er helt urimelig, og man får en længelidning, som vi måske aldrig har set mage til før.

Niels Helveg Petersen: Der er ved overgang til kildeskat et provenutab for staten som følge af det ændrede beskatningsgrundlag på ca. 300 mill. kr., og der er en merudgift for staten til forskellige former for kompensation på 520 mill. kr., i alt 820 mill. kr. Dette tal alene vil, efter alt hvad jeg kan se, gøre det umuligt for oppositionen at fastholde de 82 pct.

Nu siger hr. Grünbaum, at det er ikke rimeligt, at vi drager ind i debatten alle de udgiftskrævende forslag, som socialdemokratiet har stillet. Det kan jeg altså ikke indse. Situationen for regeringspartierne er den, at man på den ene side rykker dem i armen for at få bevilget større udgifter og på den anden side fortæller befolkningen, at hvis man selv havde